

man uit de schaduwen, gekleed als een piratenversie van een midlifecrisis.

Nora gilte en richtte haar spuitfles deodorant op hem. 'Blijf uit mijn buurt! Ik heb pepperspray en een zwarte band karate!'

De man keek haar verbaasd aan. 'Mens, doe niet zo hysterisch. Ik zong gewoon een piratenlied.'

'Piratenlied?' Nora knipperde. Toen zag ze zijn outfit. 'Oh. Jij bent zeker zo'n dronken gast die op de terugweg is van een vrijgezellenfeest.'

'Mijn hele leven is een vrij gezellig feest,' zei hij trots.

Nora zuchtte. 'Ik dacht al, wie draagt er nou zo'n stomme outfit?'

Hij keek naar haar pyjama. 'Zegt de vrouw in een konijnenpak.'

'Die is niet van mij. Ik heb hem geleend omdat... Weet je wat? Laat maar. Ga je roes uitslapen, laat me met rust.' De piraat trok zijn wenkbrauwen op. 'Rust is voor saaie mensen,' zei hij. 'Ik ben een piraat! Mijn naam is Rummi en ik bevaar de woeste zeeën! Avontuur en vrijheid!' Hij maakte een buiging. 'Goedenacht, konijnenvrouw.' En weg was hij.

Nora zuchtte. Dat kon ze nog toevoegen aan haar tien redenen waarom ze een hekel had aan kamperen. Ongewenste gasten!

Saar kwam terug met haar rugzak. 'Het duurde even, maar hij is weer schoon.'

'Geeft niks,' zei Nora. 'Ik had entertainment genoeg.' Ze haalde diep adem. 'Saar... ik moet eerlijk zijn. Ik ben hier niet alleen om je gezelschap te houden. Onze baas vroeg me om mee te gaan. Nou ja... dwong.'

Saar verstijfde. 'Wat bedoel je?'

'Ze wil dat ik je van het idee afbreng om een fantasieboek te schrijven.'

Saars gezicht betrok. 'Wat? En daarvoor stuurt ze jou mee?'

'Saar... ze haat fantasie. Ze zegt dat het niet bestaat. En eerlijk gezegd... heeft ze een punt. Welke volwassene leest nog over magie? We leven in een realistische wereld.'

Saar voelde tranen in haar ogen. 'Ik dacht dat jij mijn vriendin was.'

'Dat b  n ik ook! Ik probeer je te helpen.'

'Nee,' zei Saar zacht maar scherp. 'Je probeert me van mijn idee af te helpen omdat je zelf niet in fantasie gelooft.'

'Dat heeft er niks mee te maken.'

'Als jij zou geloven in een magische wereld, zou je blij zijn dat ik erover wil schrijven.'

Nora sloeg haar armen over elkaar. 'Oké. Ik geloof inderdaad niet in sprookjes. Het zijn rare verhalen met rare figuren die niet bestaan.'

Saar keek haar teleurgesteld aan. 'De emoties waarover ik schrijf, bestaan.'

'Ja, maar niet als fantasiewezens. Ze lopen niet rond in een magisch bos om de wereld te beïnvloeden. Emoties zitten in mensen. Waarom zou ik daar mijn tijd aan verspillen?'

Saar zweeg even en zuchtte diep. 'Je hebt je punt gemaakt. Laten we gaan slapen. Na het ontbijt morgenochtend ga je naar huis.'

'Wat? Nee, ik laat je niet alleen in dit bos!'

'Welterusten, Nora.'

'Saar! Saar, wacht nou...' Maar Saar kroop de tent in.

Nora bleef even staan, boos, gefrustreerd en een beetje bang.
Uiteindelijk volgde ze haar vriendin.

Buiten ritselde het bos alsof het luisterde... Alsof het wist
dat de nacht nog maar net begonnen was.